

РЕШЕНИЕ

№ 19726

гр. София, 29.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 46 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: КРАСЕН ПЛ. ВЪЛЕВ

при участието на секретаря ЙОРДАНКА Г. ЦИКОВА
като разгледа докладваното от КРАСЕН ПЛ. ВЪЛЕВ Гражданско дело № 20231110116397 по описа за 2023 година

Производството е образувано по искова молба на фирма” ЕАД, ЕИК *****, представлявано от АА- Изпълнителен директор срещу С. П. Х. с ЕГН: *****, В. К. П. с ЕГН:***** и М. К. Х. с ЕГН: *****, всички с постоянен адрес: АДРЕС, с която се иска да бъде признато за установено, че ответниците дължат разделно при квоти - 4/6 за С. Х. и по 1/6 за В. П. и М. Х. сумата от 574,13 лева, от които 474,25 лева- главница, представляваща стойност на незаплатената топлинна енергия /ТЕ/ за периода от м.05.2019г. до м.04.2021г., ведно със законната лихва от 29.09.2022г. до окончателното изплащане на вземането, и 68.22 лева- мораторна лихва върху главницата за ТЕ за периода от 15.09.2020 г. до 08.09.2022 г., както и суми за дялово разпределение: 26,26 лева - главница за периода от м.08.2019г, до м.04.2021г., ведно със законната лихва от 29.09.2022г. до окончателното изплащане на вземането, и 5,40 лева - лихва за периода от 01.10.2019г. до 08.09.2022г, за които вземания е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. №52689/2022 г. на СРС, 46 състав.

Посочен е адрес на топлоснабдения имот: АДРЕС, Аб.№: 11111 ID номер: 1111.

Ищецът твърди, ответниците, в качеството си на собственици на процесния топлоснабден имот са клиенти на топлинна енергия (ТЕ) за битови нужди по смисъла на чл. 153, ал. 1 от Закона за енергетиката /ЗЕ/, съгласно който, всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост (СЕС), присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на ТЕ и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение по чл. 140, ал. 1, т. 2 на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за ТЕ при условията и по реда, определени в Наредба № 16-334/06.04.2007г. за топлоснабдяването.

Сочи се, че съгласно чл. 150, ал. 1 от ЗЕ продажбата на топлинна енергия за битови нужди от топлопреносното предприятие се осъществява при публично известни Общи условия /ОУ/, които в процесния случай се изготвят от „фирма“ ЕАД и се одобряват от Комисията за енергийно и водно регулиране. Същите влизат в сила в едномесечен срок след публикуването им в един централен и един местен ежедневник и имат силата на договор

между топлопреносното предприятие и клиентите на ТЕ, без да е необходимо изричното им приемане от страна на клиентите, като ответниците не са упражнили правата си по чл. 150, ал. 3 от ЗЕ (чл. 106а, ал. 3 ЗЕЕЕ) и спрямо тях са влезли в сила Общите условия за продажба на топлинна енергия от „фирма“ ЕАД на потребители за битови нужди в гр. София, одобрени с Решение от 2016 г. на ДКЕВР, публикувани във в-к „Монитор“ в сила от 10.07.2016 г.

Излагат се съображения, че в раздел IX от ОУ - „Заплащане на ТЕ и услугата дялово разпределение“, в чл. 31, ал. 1 е определен редът и срокът, по които купувачите на ТЕ са длъжни да заплащат месечните дължими суми за ТЕ. Съгласно чл.33 от ОУ, клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия по чл. 32, ал.1 и ал.2 в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Също така имат задължение да заплащат стойността на фактурата по чл. 32, ал. 2 и ал. 3 за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, в 45- дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Съгласно влезлите в сила ОУ топлопреносното предприятие начислява обезщетение за забава в размер на законната лихва само за задълженията по чл. 32, ал. 2 и ал. 3, ако не са заплатени в срока по ал. 2. При неизпълнение в срок на задълженията по ал. 2, Клиентите заплащат на продавача обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата до момента на заплащането на дължимата сума за топлинна енергия

Твърди се, че ответниците са използвал доставяната от дружеството- ищец ТЕ през процесния период и към настоящия момент задължението не е погасено.

Сочи се, че на основание чл. 139 от ЗЕ разпределението на ТЕ между клиентите в СЕС се извършва по системата за дялово разпределение при наличието на договор с лице, вписано в публичния регистър по чл. 139а от ЗЕ. В настоящия случай, в изпълнение на разпоредбата на чл. 138б от ЗЕ, собствениците в СЕС, в която се намира имота на ответника, са сключили договор за извършване на услугата дялово разпределение на ТЕ с „ФДР“ ЕООД.

Претендират се разноски.

В срока по чл. 131 ГПК ответниците С. П. Х. и В. К. П. са депозирали отговор на исковата молба, с който исковете са оспорват като неоснователни. Отрича се качеството на ответниците на потребители на топлинна енергия, с аргументи за противоконституционност на чл. 153, ал. 1 от ЗЕ. Твърди се, че от пролетта на 1999 г. всички радиатори и тръбопровод за топла вода са запечатани, което е установено от ФДР с документи, приложени по гр.д. №36563/2018 г. на СРС.

Поддържа се, че липсват индивидуални договори с доставчика на ТЕ, а при проведено ОС за избор на ФДР ответниците са отказали да подпишат протокола.

В срока по чл. 131 ГПК ответницата М. К. Х., чрез назначения ѝ особен представител не е депозирала отговор на исковата молба.

Съдът е сезиран с обективно кумулативно съединени с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. с чл. 149 ЗЕ и чл. 86 ЗЗД във вр. чл. 422 ГПК.

На 29.09.2022 г. „фирма“ ЕАД е депозирало пред СРС заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 ГПК срещу М. К. Х., С. П. Х. и В. К. П. за Задължение за доставена, но неизплатена топлинна енергия и дялово разпределение за топлоснабден имот, находящ се на адрес: АДРЕС, аб.№ 11111, както следва: 474.25 лева- главница за периода от 05.2019 г. до 04.2021 г., ведно със законната лихва от 29.09.2022г. до окончателното изплащане на вземането, 68.22 лева- лихва за периода 15.09.20 г. до 08.09.2022 г.,суми за

дялово разпределение: 26.26 лева - главница за периода от м.08.2019 г. до 04.021 г., ведно със законната лихва от 29.09.2022г. до окончателното изплащане на вземането, 5.40 лева-лихва за периода 01.10.2019 г. -08.09.2022 г. при квоти - 4/6 за С. Х. и по 1/6 за В. П. и М. Х..

С разпореждане от 07.10.2022 г. по ч. гр. д. №52689/2022 г. по описа на СРС, съдът е постановил исканата заповед за изпълнение, като е присъдил на заявителя и сторените в заповедното производство разноски в размер на 25 лв. за заплатена държавна такса и 50 лв. юрисконсултско възнаграждение

Длъжниците С. П. Х. и В. К. П. са депозирали възражение в срока по чл.414 от ГПК, намирайки вземането по издадената заповед за изпълнение за недължимо. Заповедта е връчена на длъжника М. К. Х. на основание чл.47, ал.5, вр. ал.1 от ГПК. На основание чл. 415, ал. 1, т 1 и т.2 ГПК на ищеца са дадени указания за предявяване на установителен иск. В срока по чл.415, ал.4 ГПК ищецът е предявил иски за установяване на вземанията си по исков ред.

Представен по делото е договор за продажба на държавен недвижим имот съгласно Наредбата за продажба на жилища от държавния жилищен фонд на 17.01.1069 г., по силата на който К Х. П. е закупил апартамент АДРЕС

Видно от приложеното Удостоверение за наследници К Х. П. е починал на 12.05.1999 г., като е оставил за наследници С. П. Х.- съпруга, В. К. П.-син и М. К. Х.- дъщеря.

С Нотариален акт от 15.12.2008 г. С. П. Х. продава на съсобственика си В. К. П. 4/6 ид.ч. от АДРЕС Със същия нотариален акт С. П. Х. си е запазила безвъзмездно правото на ползване върху продадения недвижим имот.

Видно от представения протокол от проведено на 24.06.2002 г. Общо събрание на собствениците на етажна собственост, находяща се в АДРЕС , етажните собственици са взели решение да се сключи договор с „АДРЕС“ ЕООД, което дружество да извършва индивидуално измерване на потреблението на топлинна енергия и вътрешно разпределение на разходите за отопление и топла вода и издаване на обща и индивидуални сметки.

Представен е договор от 01.07.2002 г. между „АДРЕС“ ЕООД и етажната собственост с адрес: АДРЕС, по силата на който дружеството се е задължило да достави и монтира необходимите уреди за регулиране и отчитане на консумацията на топлинна енергия, както и да изготвя и предоставя на насрещната страна обща и индивидуални изравнителни сметки за консумираната топлинна енергия.

Ангажиран е договор, сключен между „фирма“ ЕАД – възложител и „ФДР“ ЕООД, при общи условия за извършване на услугата дялово разпределение на топлинната енергия по чл.139в, ал.2 ЗЕ. По силата на договора възложителят е възложил на изпълнителя, който е приел да извършва услугата дялово разпределение на топлинната енергия между потребителите в сгради етажна собственост или в сграда с повече от един потребител в гр. София, при спазване на изискванията на Общите условия за извършване на услугата дялово разпределение на топлинната енергия, одобрени от ДКЕВР с решение № ОУ-024/10.08.2007 г., срещу насрещното задължение на възложителя да заплаща договореното възнаграждение.

По делото е назначена и приета съдебно-техническа експертиза, заключението по което съдът възприема като компетентно дадено. Вещото лице е установило, че абонатната станция топлозахранва целия блок/два входа/. Общия топломер в абонатната станция се отчита по електронен път в началото на всеки месец. Посредством т.н. „терминал“ се снима показанието на ТЕ в 0.00 часа на първо число от месеца. От отчетеното количество ТЕ са приспаднати технологичните разходи в абонатната станция за сметка на топлопреносното дружество и разликата се разпределя между всички потребители за отопление /имот и сградна инсталация/ и БГВ. Същите са изчислявани за всеки месец по реда на чл.58, ал.2 от Наредба №16-334 одобрена от МИЕ и обнародвана в ДВ бр.34/24.04.2007г. Изчисленията са направени съгласно методика и формули в приложение към чл.61, ал.1, т.4.1. приложени в

Наредба № 16-334. През процесния период в процесния имот всички радиатори са били демонтирани, а в банята има щранг-лира с размери: 2 елемента ф60, височина 2.6м., без техническа възможност за монтаж на уред. За двата отчетни периода има служебно изчисление за щранг-лирата на база инсталирана мощност с размер на 728W, умножена по МСРС. През процесния период ТЕ за отопление отдадена от сградната инсталация е изчислена по формула приложена в Наредба № 16-334/06.04.2007г. на база пълната отопляема кубатура 154куб.м. съгл. акт за разпределение на кубатурата, представен на в.л. За процесния период няма изчислена ТЕ за отопление на общи части, тъй като радиаторите в стълбището са демонтирани на 30.07.1997г. В процесния имот няма ползване на ТЕ за БГВ. През процесния период във фактурите изготвени от „ФИРМА”ЕАД няма начислявана такса мощност, тъй като същата отпада след 06.2006г. СТЕ счита, че за процесния период изчисленията извършени от ФДР са в съответствие с действащата Наредба №Е-РД-04-1 от 12.03.2020г.

Вещото лице е изчислило, че дължимата сума за потребена ТЕ за сградна инсталация и имот е в размер на 474.26 лева.

По делото е назначена и приета съдебно-счетоводна експертиза, заключението по която съдът възприема като компетентно дадено. Вещото лице е установило, че по партидата на аб. №11111 няма извършени плащания

Няма основание да не бъдат кредитирани експертизите поради това, че вещите лица са използвали документи, неналични по делото или такИ., осчетоводени в счетоводството на ищеца. При изпълнение на своята задача вещите лица работят както с приети по делото писмени и веществени доказателства, така и с документи и вещи, които са предоставени от страните или се съхраняват в държавни учреждения или се намират в трети, неучастващи в спора лица /проверки в счетоводството на търговци, проверки на документация, съхранявана в архиви или нотариални кантори, проверки на регулационни или други благоустройствени актове и документи в техническата служба на общината и др./. Решение № 48 от 23.07.2020 г. по т. д. № 199 / 2019 г. на Върховен касационен съд, 1-во тър. Отделение/ Законодателната идея е вещото лице да изготви заключението си само на база на собствените си знания и опит, като ползва събрания по делото доказателствен материал и предоставените му от страните или трети лица материали, стига това да не почИ. на база на странични данни или предположения, което е в случая не е налице. Прегледаните материали могат да не бъдат представени в оригинал или копие пред съда, но по искане на някоя от страните съдът може да изиска документите, за да може да бъде оспорена тяхната истинност. Ако истинността на документите не се оспорва, представянето им пред съда не е задължително /Решение №131 от 12.07.2018г. по гр.д.№131/2018г. на ВКС, ГК, IV г.о./.

При така установената фактическа обстановка, съдът приема от правна страна следното:

Съгласно нормата на чл.153 ЗЕ в редакцията, действала до 17.07.2012 г., всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са „потребители на топлинна енергия“.

Понятието „потребител на топлинна енергия за битови нужди“ е дефинирано в §1, т.42 ДР ЗЕ /отм./, действал до 17.07.2012 г., като физическо лице – собственик или ползвател на имот, което ползва топлинна енергия с топлопреносител гореща вода или пара за отопление, климатизация или горещо водоснабдяване.

След отмяната на §1, т.42 от ДР на ЗЕ и с влизане в сила на измененията на ЗЕ от 17.07.2012 г. е въведено понятието „клиент на топлинна енергия“, което е еквИ.лентно по смисъл на понятието „потребител на топлинна енергия“. Според новата редакция на чл.153,

ал.1 ЗЕ всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда – етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на топлинна енергия и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за топлинната енергия.

С ТР № 2/2017 г. от 17.05.2018 г., постановено по тълк. дело № 2/2017 г. на ОСГК на ВКС, т.1, са дадени задължителни разяснения относно хипотезата, при която топлоснабденият имот е предоставен за ползване по силата на договорно правоотношение, какъвто именно и е разглежданият случай. В мотивите на същото тълкувателно решение е посочено, че клиенти на топлинна енергия за битови нужди могат да бъдат и правни субекти, различни от посочените в чл. 153, ал. 1 ЗЕ, ако ползват топлоснабденият имот със съгласието на собственика, респективно носителя на вещното право на ползване, за собствени битови нужди, и същевременно са сключили договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за този имот при публично известните общи условия директно с топлопреносното предприятие. В тази хипотеза третото ползващо лице придобива качеството „клиент“ на топлинна енергия за битови нужди („битов клиент“ по смисъла на т. 2а пар. 1 ДР ЗЕ) и като страна по договора за доставка на топлинна енергия дължи цената ѝ на топлопреносното предприятие. Договорът между това трето ползващо лице и топлопреносното предприятие подлежи на доказване по общия ред на ГПК, например с открий.нето на индивидуална партия на ползвателя при топлопреносното дружество.

От представената по делото договор за продажба на държавен недвижим имот се установява, че К. Х. П. и С. П. Х. са придобили в режим на СИО процесния топлоснабден имот. След смъртта на К. Х. П. ответниците са станали съсобственици при посочените от ищеца квоти, а след подажбата с Нотариален акт от 15.12.2008 г. С. П. Х. е останала вещен ползвател на 4/6 ид.ч. от имота.

Нормата на чл.150, ал.1 ЗЕ регламентира продажбата на топлинна енергия от топлопреносно предприятие на потребители /клиенти/ на топлинна енергия за битови нужди, като постановява, че тя се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от ДКЕВР, в които се урежда съдържанието на договора. С оглед тази нормативна уредба между „фирма“ ЕАД и ответника за процесния период е сключен договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди при публично известни общи условия за продажба, каквито са Общите условия, одобрени с решение № ОУ-1/27.06.2016 г. на КЕВР, публикувани във вестник „Монитор“ от 11.07.2016 г., в сила от 11.08.2016 г.

Договорното правоотношение по продажба на топлинна енергия при общи условия възниква между топлопреносно предприятие и потребителя /клиента/, по силата на закона – чл.150 ЗЕ, без да е необходимо изрично изявление на ответника – потребител, вкл. и относно приемането на Общите условия, в какъвто смисъл са и разясненията, дадени в решение № 35/21.02.2014 г. по гр.д.№ 3184/2013 г. на ВКС, III ГО, постановено по реда на чл.290 ГПК.

Изложените обстоятелства в своята съвкупност обосновават заключението, че за исковия период между главните страни е съществувало валидно облигационно правоотношение с предмет: доставката на топлинна енергия за битови нужди при посочените квоти относно апартамент с адрес: : АДРЕС, Аб.№: 11111 ID номер: 1111.

Съгласно разпоредбата на чл.139, ал.1 от ЗЕ разпределението на топлинната енергия в сграда – етажна собственост, се извършва по система за дялово разпределение. Начинът за извършване на дяловото разпределение е регламентиран в ЗЕ (чл.139 – чл.148) и действалата през исковия период Наредба № 16-334 от 6.04.2007 г. за топлоснабдяването (отм.).

В случая измерването на индивидуалното потребление на топлинна енергия и вътрешното разпределение на разходите за отопление и топла вода между топлоснабденият

имот в сградата в режим на етажна собственост е извършвано от „ФДР“ ЕООД.

В нормата на чл.156 ЗЕ е регламентирано уреждане на отношенията между топлопреносното предприятие и потребителите на топлина енергия в сгради – етажна собственост, въз основа на принципа за реално доставената на границата на собствеността топлинна енергия, като всеки потребител дължи заплащането на реално потребената въз основа на отчетните единици топлинна енергия от средствата за дялово разпределение, монтирани на отоплителните тела в жилището и съответната част от стойността на топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация.

В изпълнение на доказателствената си тежест ищецът е поискал и съответно е допуснато изслушването на съдебно-техническа експертиза, която е изготвена въз основа на приложените по делото и допълнително изискани документи, въз основа на които вещото лице е дало заключение относно потребената от ответника топлинна енергия през процесния период, в съответствие с разпоредбите на раздел VI от глава X на ЗЕ. Вещото лице е съобщило, че дяловото разпределение на топлинната енергия за имота през процесния период е извършено правилно, съобразно изискванията на действащата през периода нормативна уредба.

Съгласно заключението на съдебно-техническата експертиза стойността на доставената топлинна енергия за целия топлоснабден имот за процесния период е 474.26 лева, като съдът приема за дължима сумата посочена в исковата молба- 474.25 лева, а разликата от 01 стотинка отдава на аритметично закръгляне след втория знак на десетичната запетая.

Вземането на ищеца е парично, поради което и на основание чл.86, ал.1 ЗЗД за периода на своята забава длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва-

Ищецът има вземане срещу ответника за мораторна лихва за периода от 15.09.2020 г. до 08.09.2022 г. в размер на 68.25 лева, изчислен от съда чрез данъчен калкулатор на НАП /https://nraapp02.nra.bg/web_interest/check_upWS.jsp/ при изчисляване на лихвата върху основа- дължимата сума за всеки отоплителен сезон съобразно методиката посочена в общите условия – от 15.09 на съответната година до 08.09.2022 г. Доколкото се претендира по-малка сума- 68.22 лева именно същата следва да бъде присъдена.

По силата на чл.22 от Общите условия на ищеца от 2016 г. дяловото разпределение на топлинна енергия се извършва възмездно от продавача по реда на чл.61 и сл. от Наредбата за топлоснабдяването или чрез възлагане на търговец, избран от клиентите на ЕС, като съгласно ал.2 на същите клаузи – клиентите заплащат на продавача стойността на услугата дялово разпределение, извършвана от избрания от тях търговец.

В чл.61, ал.1 от действащата през исковия период Наредба № 16-334 от 6.04.2007 г. за топлоснабдяването (отм.) е предвидено, че дяловото разпределение на топлинната енергия между клиентите в сграда – етажна собственост, се извършва възмездно от лицето, вписано в публичния регистър по чл.139а ЗЕ и избрано от клиентите или от асоциацията по чл.151, ал.1 ЗЕ, при спазване изискванията на тази наредба и приложението към нея.

Съгласно чл.36 от Общите условия на ищеца от 2016 г. клиентите заплащат цена на услугата дялово разпределение, като стойността се формира от: цена за обслужване на партидата на клиент и цена на отчитане уредите за дялово разпределение. В клаузата на чл.36, ал.2 от Общите условия от 2016 г. е предвидено, че редът и начинът на заплащане на услугата се определя от продавача, съгласувано с търговците, извършващи услугата дялово разпределение, и се обявява по подходящ начин на клиентите.

В случая измерването на индивидуалното потребление на топлинна енергия и вътрешното разпределение на разходите за отопление и топла вода между топлоснабдения имот в сградата в режим на етажна собственост е извършвано от „ФДР“ ЕООД.

Предвид горните обстоятелства ищецът се легитимира като субект, който има право да получи цената на извършваната услуга дялово разпределение, съобразно което предявените искове за установяване на дължимостта на тази сума в полза на „фирма” ЕАД – в качеството му на продавач на топлинна енергия, се явяват установени по основание.

Констатира се, че неизплатеният размер на претенцията за дялово разпределение за периода от м. 08.2019г. до м.04.2021г. е правилно определена, не е погасена по давност и е на обща стойност от 26.26 лева.

Съгласно разпоредбата на чл.84, ал.2 ЗЗД, когато няма определен срок за изпълнение, какъвто е и даденият казус относно престирането на цената на услугата дялово разпределение, длъжникът изпада в забава, след като бъде поканен от кредитора. Поканата за заплащане има значение за определяне на началния момент, от който длъжникът изпада в забава и ще дължи обезщетение по чл.86, ал.1 ЗЗД в размер на законната лихва върху дължимата се като главница сумата. До приключване на производството пред първоинстанционния съд ищцовото дружество не е ангажирало доказателства за връчването на ответника на такава покана относно заплащането на услугата за дялово разпределение, съобразно което последният не е изпаднал в забава и не дължи на „фирма” ЕАД обезщетение по чл.86, ал.1 ЗЗД или сумата от и 5.40 лева - лихва за периода 01.10.2019г. до 08.09.2022г.

На основание чл.78, ал.1 от ГПК, на „фирма” ЕАД съобразно уважената част от исковите се следват деловодни разноски за настоящото производство, чийто размер, възлиза на 718.18лв., от общо дължим размер от 725 лева/ в т.ч. държавна такса- 25 лева, депозити за вещи лица-600 лева, и юрисконсултско възнаграждение, определено от съда в размер на 100 лева по реда на чл.78, ал.8 от ГПК, вр. с чл.37, ал.1 от ЗПрП вр. с чл.25, ал.1 от Наредбата за заплащане на правната помощ/. Ответникът М. К. Х. дължи и сумата от 396.24 лева-депозит за особен представител.

Съгласно мотивите към т. 11г от ТР №4/2013 на ОСГТК на ВКС съдът, който разглежда иска, предявен по реда на чл. 422, респ. чл. 415, ал. 1 ГПК, следва да се произнесе за делимостта на разноските, направени и в заповедното производство, като съобразно изхода на спора разпреди отговорността за разноските както в исковото, така и в заповедното производство. Видно от приложените към заповедното производство доказателства следва да се присъдят съразмерно разноски -74.29 лева от пълен размер от 75 лева.

Мотивиран от горното и на основание чл. 235 от ГПК, Софийският районен съд

РЕШИ:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО спрямо С. П. Х. с ЕГН: *****, В. К. П. с ЕГН:***** и М. К. Х. с ЕГН: *****, всички с постоянен адрес: АДРЕС, че дължат на „ФИРМА” ЕАД, ЕИК *****, на основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. с чл. 149 ЗЕ и чл. 86 ЗЗД във връзка с чл. 422 ГПК, разделно при квоти - 4/6 за С. Х. и по 1/6 за В. П. и М. Х. сумата от **474,25 лева**- главница, представляваща стойност на незаплатената топлинна енергия /ТЕ/ за периода от м.05.2019г. до м.04.2021г. за топлоснабден имот с адрес: АДРЕС, Аб.№: 11111 ID номер: 1111, **ведно със законната лихва от 29.09.2022г.** до окончателното изплащане на вземането, и **68.22 лева- мораторна лихва** върху главницата за ТЕ за периода от 15.09.2020 г. до 08.09.2022 г., **както и суми за дялово разпределение: 26,26 лева** - главница за периода от м.08.2019г. до м.04.2021г., **ведно със законната лихва от 29.09.2022г.** до окончателното изплащане на вземането, за които вземания е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. №52689/2022 г. на СРС, 46 състав, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за мораторна лихва върху сумите за дялово

разпределение в размер на 5.40 лева за периода от 01.10.2019г. до 08.09.2022г.

ОСЪЖДА С. П. Х. с ЕГН: *****, **В. К. П.** с ЕГН:***** и **М. К. Х.** с ЕГН: ***** да заплатят на **„ФИРМА” ЕАД, ЕИК *******, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, разделно при квоти - 4/6 за С. Х. и по 1/6 за В. П. и М. Х. **съдебно-деловодни разноси** за производството по ч.гр.д. № 52689/2022 г. на СРС в размер на **74.29 лева**, както и за настоящото производство, в размер на **718.18 лева**.

ОСЪЖДА М. К. Х. с ЕГН: ***** да заплати на **„ФИРМА” ЕАД, ЕИК *******, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, **съдебно-деловодни разноси** за особен представител в размер на **396.24 лева**.

Решението е постановено при участието на трето лице - помагач на ищеца: „ФДР” ЕООД.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____